

Вередлива дівчина (1890)

Глібов Леонід Іванович

Була собі Галя,
Дівчинонька-кряля,
І багата, і вродлива,
Тільки дуже вередлива,—
Усякому зась.
Вона теє знала
І скрізь щебетала,
Як та пташка на просторі:
«На те,— каже,— шука в морі,
Щоб трусивсь карась».

Багатая доля,
Веселая воля,
Одна стежечку топтала,
Друга тирлич розсипала,
Куди вона йшла.
«Труси мене, хлопче,
Козаче-молодче,
Щоб намистечко бряжчало!» —
Так їй щастячко співало,
Як була мала.

Не все ж діувати,—
Сватів стали слати;
Чорнобривка гордувала,
Гарбузами наділяла,
Соромила всіх:
Той не до любові,
Не так вуси, брови,
Той носатий, той кирпатий.
Той невдатний, небагатий.—
Не треба таких!

Весна за весною
Летіли стрілою,
Дівчинонька ряст топтала,
Загулялась, не вгадала,
Як стала марніть.
Гульня відцуралась,
З журбою спізналась,
І частенько серед ночі
Стали плакати карі очі
І серденько нить.

Чи куди б летіла,
Чи кого б просила,
Що почати, що робити,
Як самотній в світі жити,
Не знала сама.
У віконце гляне,
За ворітьми стане,
Щоб розважить свою тугу,
Чи не йтиме козак з лугу —
Нема та й нема.

Колись був слідочок —
Засипав пісочок,
Була стежечка горою,
Та глухою лободою
Вона заросла.
Сиділа, сиділа
Та й наворожила —
І якраз після Михайла
За якогось шкандибайла
Насилу пішла.

Дівчатоньки-діти,
Рожеві квіти!
Я вигдавав вам брехеньку,
Щоб головку молоденьку
Звеселить на час;
А ви собі смійтесь,
За вітром не вийтесь,
Щиро правдоньку шануйте
І не дуже вередуйте,—
Будуть люди з вас.

[1890]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/veredlyva_divchyna